

הלכות יום טוב סימן תצה תצו

(כג) * ומותר (י) להכין מיו"ט ראשון לשני צב"י"ט של גלויות (כל צו) וע"ל סימן ש"י כל דיני מוקצה:

תָּצַר דִּינִי יוֹם טוֹב שְׁנֵי שָׁל גְּלִיּוֹת. וְבוֹ ג' סַעִיפִים:

גלויות שעושים שני י"ט מספק כל מה שאסור בראשון אסור בשני (א) [א] והיו מנדין (ב) למי

באר היטב

דלמא שבין הרעים ונוטל היפים וממלטל מדי דלא חזי וכח"ש ס"י
תש"ו ס"י ע"ס: (י) להדין. חע"ג דלקמן ס"י תק"ג פסק דאסוד

משנה ברורה

ירשום בסימן המקום שצדעמו לאכול וסדרתם דבין שהם מוקלים
 (לד) מחמת מעשה שעשה בהם להקלותם כגון גרוגרות וזמקוים
 שהעלם לגג ליבשן (לה) או אפילו פירות שהפניסם לאוור הרי
 הקלם בידים למכירה לא סגי בהכנה כל דהו להוציאם ממוקלה עד
 שיצטר יפה הפירות שצדעמו לאוכלם וימן בהם סימן ולהלכה יש
 להחמיר כסדרה האחרונה עכ"פ (לו) לענין גרוגרות וזמקוים
 שהעלן לגג ופירות שהפניסם לאוור אפשר (לז) דיש לסמוך (נה)
 אסדרה קמא ועיין בה"ל: (בג) ומותר להביץ וכו'. ר"ל דכבדון
 זה של פירות ואוור שא"ל לעשות מעשה וצאמירה בעלמא הוי
 הכנה מותר להביץ אפילו ביו"ט גופיה מיום אחד להצירו דממ"ג
 אם יום ז' קודם הרי היום חול ומותר להביץ ואם היום קודם
 ומחר חול הרי א"ל הכנה כלל ונמצא שאינו מחלקן שום דבר
 בהכנתו דליאסר עליו והיכי אסרינן הכנה מיו"ט להצירו היכא
 שהוא עושה מעשה דחיישינן שמא מחר חול ונמצא שעשה מעשה
 ביו"ט לצורך חול וכההיא דסימן תק"ג עי"ש [וכן במוקלה דע"פ
 (לט) כגון תרנגולת העומדת לגדל בצים לא יכול להזמין מיו"ט
 להצירו אלא"כ וימן מעיו"ט] ופ"ו לפי מה שכתבנו להחמיר במוקלה
 דאקליה בידים כגון גרוגרות וזמקוים שצריך לרשום (מ) אם
 שכת לרשום בעיו"ט ומכר ביו"ט אסור לעשות שום סימן להביץ
 פירות ליו"ט שני דשמא מחר חול ונמצא שעשה סימן ביו"ט
 לצורך חול:

א (א) והיו מנדין וכו'. ואע"ל דעכשו (א) בקימין חנו בחביעות הסוד
נפי התשבותם שפדיו מ"מ השבו חכמים שמא מרוב הארות
והטיותים בגלותו ישתכח הקשטון ויצאו לעשות חסר מלא ומלא
חסר ואכלו חמץ בפסח וע"כ הניחו הדבר בחו"ל כמו שהיו צימים
הראשונים: (ב) למי שמוחל בו. במיד (ג) ואפילו זול בו בדבר
הוא משום שזה או בתחומים דרענן נמי מנדין אותו וכתבו
האחרונים לחפיו חללו ע"י עכו"ם (ג) נמי הוא צידוד לכל מה
שאסור בראשון אסור בשני (ד) ותמצא בפוסקים דיו"ט שני תמוד
מה מיו"ט ראשון דיו"ט ראשון אין מנדין רק בעצור על האסור
לאורייתא אבל על שבות דרענן אין מנדין רק מלקין אותו מבט
מדות משא"כ ציו"ט שני והטעם משום דיו"ט שני כל עיקרו אינו

גופא ובה חץ להורגה מדלת חם בעיו"ט נחשטם וכו' דהרי הוא

שער הציון

[illegible]

שערי תשובה

[א] והיו מנדין כו'. ועיין בתשובת מהר"י הלוי סי' י"א צידדון חכם שהסיר להפליג בצפייה צו"ט שני ש"ג אם היו מנדין אותו

ביאור הלכה

הם צוים דאסין מוהלוקן אלל האל צפירות מעורצין צעין רשמה ו
ע"ה ומוהלל צריך להיות הלכה כחכמים וכן במאמר האריך בזה דף
כ"ו ע"ב ודף ל"ד ודעתו נוטה לפסוק כחכמים ו"ל שם וסכ"א עד
שירשום ר"ל שיעשה בהם סימן ואמר מבין ועד כאן אינו נוטל דס"ל אין
צריכה ואע"ג דק"ל צעמל דדברצין יש צריכה האל שאני דהואיל ולא
הוא לבמחז דלמא אחי לאמלודי ולא גמר דעתו ליעול מהס וצבי האל
מנהי דקוקא דאממר הכי גבי יוים דמתי או מלמא סגי ליה ריש לו
בהם טעמא עינא אלל פירות בלא רישום אלל חסור עד אחא מקום הכין
[וכעין זה פירש הרא"ה לעיל] ומיהו אם צטום הוא צומרתו אף רשאי
הוא בכן והו"ל כרישום ולא אחי לאפוקי אלל במבאן אינו נוטל ולא צריך
לזה מהס וכו' ומפני זה אינו אמר דהלכתא כרצון ובדמחצין יחד ורבים
הלכה כרבים עכ"ל ומפני זה סתמנו בפירי דחזי ולא חזי להחמיר כצדא
לחזונה וכן דעת מ"א ופ"ה אלן צפירות העומדים ללשון דלא שני
וגם טעם של המאמר וכן טעם של המוס' לנאמס' צדים לא שייך מה ר"כ
וצבת מאיר נוטה לסמוך להקל בכל גווני כיון דהוא רק לתא דרצון
וכפשוטות קהימת המחבר בסיומן ש"י פ"ה. ודע עוד לפשטות הדברים
משמע דרישום האמור בזה הוא כמו זה וזה אינו נוטל גבי יוים אלל
דגבי פירי לא שייך זה וזה משום שאוכל הרבה [וא] משום שהם מעורצין
ורבים יוכרחו בפירוש הרא"ה הנ"ל] ע"כ צריך לסמן המקום וכן משמע
מדברי הכ"י בסיומן תקיפה ע"ש וכן משמע מדברי המאמר הנ"ל ודעת
אס"י ללאורה אינו כן ע"ש היטב וצ"ע ועיין מש"כ הגר"י בזה בקו"א
* ומהדר להבין וכו' * עין מ"א מש"כ בהסכמה ד"ו ודין זה הוא
מדברי הכלל שכתב ששאלה שאלה זו [וכפי הגרלה הוא]
מתשובה הגאונים] והשיב דבמקרה דאיהא למצור ביה דלמא מתנוטל
ושדיק כגון בהרעלות העומדת לגדל בינים בזהא מחזי דחזי דאסור
דחזיון בינו שובך דלא סגי להו במבאן אינו נוטל למחר עד דלמחז וד
זה אינו נוטל אלל במקרה אחר דליכא למצור האל גירה כגון עליה
ופירות של אורז דחזי מחז דמתי בזה הכנה דלמחצין ממ"א עכ"ל
מבואר דבדבר דגבי יוים צריך לומר זה וזה אסור לומר כן צו"ט וכ
משך אחר דבריו הט"ו שכתב בסק"ה ח"ג דאסור להכין מיו"ט לאחר
האל שאני שא"ל אלל אמירה בלמוד גמדי שאני צע"ה עכ"ל ולכאורה
הדבר תמוה שהרי מוכח בקוביא לפי רש"י ושארי מפרשים דשלאומר זה
זה עומד מרחוק ואינו נוגע כלל בקן ואפ"ה לא חיישין שמה שצונו
ליטול יוכלו היה דמיון ע"ה חס צעיו"ט למשמע הדינים צודאי לא
יבאר דגם צו"ט אינו מהן ע"ה וא"כ אמאי אסור להכין זה גבי צע"ה
יבאר דאסור להכין היה ח"ל אלל אמירה צעמל ואולי דכיון דרובה להכין צו

١٩٥٢ (١٩٥٢)